

Kalėdų proga - šventas vėrinys

tegu jus aplanko transcendentinė dovana, suteikianti dvasinės stiprybės ir įkvėpimo!

11 dalis, 11 skyrius *Šrila Indradjuma Svamis*

Gruodžio 11, 2010

Šventas vėrinys

Vieną rytą sėdėjau savo namuose Vrindavane ir su karoliais kartočiau mantrą, kai mano mokinys Narotama Das Thakur Das atėjo manęs aplankyti. Jis pagarbiai nusilenkė ir tuomet pasakė:

- Guru Maharadža, jau seniai nelankiau Govardhano kalvos. Jei šiandien nenumatėte man jokios tarnystės, norėčiau Jūsų paprašyti palaiminimų vykti į Govardhano parikramą.

- Gali nesivaržydamas keliauti, - pasakiau. – Tik laiku grįžk į vakarinę programą. Važiuočiau su tavimi, bet man reikia atlikti keletą svarbių dalykų.

Jam išeinant man kilo kita mintis.

- Būk išplėtęs akis, - pasakiau. – Niekada nežinai, kokia ypatinga malonė gali pasitaikyti tavo kelyje parikramos metu Vrindavane.

Ankstų kitos dienos rytą man kartojant mantrą jis įlėkė į kambarį.

- Guru Maharadža,- pasakė jis susijaudinęs, - vakar man nutiko nuostabiausias dalykas.

Pasirodo, Narotama su taksi nuvažiavo iki Govardhano kalvos ir pradėjo parikramą prie Kusum sarovaros. Sparčiai žingsniuodamas jis po keletos valandų pasiekė pietinę kalvos viršukalnę. Pajutęs nuovargį, nuėjo į mišku apaugusį plotelį pailsėti. Staiga jis pamatė sadhu, sėdintį ir kartojantį su džapos karoliais. Sadhu buvo liesas ir sudžiūvęs, ant viršugalvio tvarkingai susukti susivėlę plaukai, dėvėjo jis tik klubų raištį ir ant pečių buvo užsimetęs čadarą. Jo akys buvo užmerktos, jis atrodė ramus ir pasiekęs pusiausvyrą, paniręs į šventųjų vardų meditaciją.

Narotama priėjo prie jo.

- Brangus pone, - pasakė jis, - gal galėčiau paklausti, kas esate?

Sadhu atsimerkė.

- Esu Giriradžo tarnas, - atsakė jis.

Narotamą traukė šventa sadhu laikysena, taigi jis atsisėdo prie jo ir pradėjo kartoti mantrą. Po trisdešimties minučių sadhu pakilo ir pasisuko į Narotamą.

- Einu Govardhano parikramą, - gal norėtum prisijungti?

- Taip, žinoma, - atsakė Narotama.

Greitai jie priėjo Apsaros kundą, šventą ežerą Govardhano papėdėje, ir trumpam sustojo pasigėrėti gražiu vaizdu.

- Kur gyvenate, pone, - paklausė Narotama.

- Kur nors šalia Govardhano, - atsakė sadhu. – Kiekvieną naktį praleidžiu kitame ašrame.

- O kaip gaunate maisto?

Sadhu šypsojosi.

- Tai niekada nebuvo sunku, - pasakė jis. – Niekas nelieka alkanas Vrindavane. Renku išmalda iš kaimiečių, o jie visuomet duoda daugiau, nei galiu suvalgyti. Dažniausiai savo maistu pasidalinu su karvėmis ar beždžionėmis.

Tą akimirką jieėjo pro valgančių piligrimų grupę.

- Džai ho, Babadži! – sušuko vienas vyras. – Prašom prisijungti prie mūsų ir kartu paragauti prasado.

Sadhu nusišypsojo.

- Matai? – pasakė jis. – Giriradžas visko parūpina Savo bhaktams.

Papietavę su kitais piligrimais, Narotama ir sadhu nusiplovė rankas šalia esančiame tvenkinyje ir iškeliavo toliau. Jiems einant pro tankų sąžalyną, sadhu su meile pažvelgė į Govardhaną.

- Ši kalva, Giri-Govardhanas, - pasakė jis, - geriausias iš Krišnos bhaktų. Radharani, Krišnos numylėtinė, kartą pasakė savo draugėms: „Iš visų bhaktų ši Govardhano kalva yra geriausia. O mano draugės, ši kalva Krišnai ir Balaramai, o taip pat Jų veršeliams, karvėms ir draugams piemenukams parūpina visko, ko reikia – vandens atsigerti, labai švelnios žolės, urvų, vaisių, gėlių ir daržovių. Taigi kalva rodo pagarbą Viešpačiui. Paliesta lotosinių Krišnos ir Balaramos pėdų, Govardhano kalva atrodo labai džiaugsminga.“

Paėjęs vos penkiasdešimt metrų sadhu vėl sustojo.

- Leisk man parodyti tau ypatingą vietą, kur aš kartais einu kartoti mantros, - pasakė jis.

Jie pasuko į kairę nuo parikramos kelio ir pateko į mišką, tuomet sustojo priešais ašramą. Sadhu parodė kiaurymę žemės iškilime.

- Čia Ragava Pandito urvas, - pasakė jis. – Ragava Panditas buvo didis Viešpaties Čaitanjos bhaktas ir kai tik aplankydavo Vrindavaną, šiame urve atliko bhadžaną. Tai labai šventa vieta. Eime pakartosime mantrą prie jėjimo.

Jiems sėdint šalia urvo ir kartojant su karoliais, Narotama pasisuko į sadhu.

- Baba, - pasakė jis, - kiek jums metų? Tikrai nesate jaunas, tačiau atrodo labai jaunatviškai.

Sadhu sukikeno.

- Man devyniasdešimt, - pasakė jis.

- Ir jūs daugiausia laiko praleidžiate čia? – paklausė Narotama.

- Čia aš išgyvenau visą savo gyvenimą, - pasakė jis. – Ir nuo dešimties metų kiekvieną dieną einu Govardhano parikramą.

Narotama buvo sužavėtas.

- Kiekvieną dieną aštuoniasdešimt metų, - pasakė jis. – Kiek tai būtų Govardhano parikramų?

- Skaičius nėra svarbu, - pasakė sadhu. – Einant aplink Govardhano kalvą valosi širdis ir laipsniškai bunda atsidavimas Krišna.

Narotama galvojo apie sadhu žodžius. Tuomet prabilo.

- Mano dvasinis mokytojas, - pasakė jis, - yra mokinys A.Č. Bhaktivedanta Svamio, kuris būdamas garbaus amžiaus paliko Vrindavaną, kad skleistų meilę Krišnai po visą pasaulį.

- Girdėjau apie Svamį Bhaktivedantą, - pasakė sadhu.

- Mano dvasinis mokytojas padeda toliau plėtoti guru misiją, - tęsė Narotama. – Jis pasakoja žmonėms apie Vrindavano šlovę tokiose vietose kaip Rytų Europa ir Rusija. Kiekvienais metais per Kartikos mėnesį jis išsiveda bhaktų grupes į parikramą po Vradžą.

Sadhu akys išsiplėtė.

- O, tai labai puiku, - pasakė jis.

- Ir kur tik keliautų, jis su savimi nešiojasi Govardhano šilą, - pasakė Narotama.

Sadhu akys dar labiau išsiplėtė.

- Tai tikrai labai puiku, - pakartojo jis.

Jiems toliau kartojant džapą, Narotama tyrinėjo sadhu ir pastebėjo, kad aplink kaklą jis dėvi dvi eiles didelių tulasi karolių. Vieni buvo tamsūs ir atrodė nublizginti per ilgus metus nešiojimo, ir ant jų buvo didelė sidabrinė kavača. Antri karoliai buvo mažesni ir naujesni.

Narotamai staiga kilo mintis. Jis giliai įkvėpė.

- Babadži Maharadža, - pasakė jis, - pastebėjau ant jūsų krūtinės dvejus didelius tulasi karolius. Kaip manote, ar negalėčiau gauti vienus iš jų ir padovanoti savo guru?

Sadhu nustojo kartoti ir keletą minčių galvoje.

-Taip, - pasakė jis, - galiu duoti.

Narotama apstulbo. Jis nesitikėjo, kad sadhu duos karolius.

Sadhu patiesė ant žemės čadarą ir tuomet atsargiai ant jo padėjo džapos karolius. Tuomet nusikabino naujesnius karolius.

- Aš pats juos išdrožiau, - pasakė jis įmesdamas juos į Narotamo delnus.

Narotama pažvelgęs į karolius negalėjo patikėti savo sėkme, tačiau pakėlęs galvą pastebėjo senesnius karolius laisvai kabančius ant sadhu krūtinės. Dailiai išdrožti karoliai buvo padaryti iš gumbuoto medžio ir atrodė lyg iš būtų iš kito amžiaus. kažkas mistiško buvo juose.

- Babadži, - pasakė Narotama beveik maldaudamas, - mano dvasinis mokytojas labiausiai įvertintų senuosius.

Sadhu akys išsiplėtė. Jis pirštais perbraukė karolius.

- Gavau juos iš kito sadhu prieš keturiasdešimt metų, - pasakė jis. – Jis juos gavo iš savo guru, kai buvo mažas berniukas, o jo guru prieš daugelį metų gavo juos iš savo guru. Jiems daugiau nei šimtas metų.

Narotama prarado bet kokią viltį.

- Jie apkeliavo Govardhano kalvą tūkstančius kartų, maudėsi Radha kundoje kiekvieną dieną nuo tada, kai aš čia gyvenu ir jie prisotinti visų maldų ir mantrų, kuriomis kreipiausi į Giriradžą, dvasinės galios, - pasakė sadhu.

Narotama linktelėjo ir toliau kartojo mantrą.

Tuomet sadhu vėl prabilo.

- Tačiau būsiu laimingas duodamas juos tavo guru, - pasakė jis. – Pasakyk jam, kad toliau skleistų Vrindavano šlovę visur, kur tik nukeliaus.

Tada jis nusiėmė senuosius tulas karolius su sidabrine kavača ir atsargiai padėjo į drebančias Narotamos rankas. Narotama sėdėjo spoksodamas į gražų vėrinį, transcendentinį kūrinį, prisisunkusį šventojo atsidavimo.

- Tačiau turi man gražinti aną vėrinį, - pasakė sadhu sukikendamas. – Kaip baba atrodys be karolių?

Narotama atidavė naujesnį vėrinį, o senesnį įsidėjo į savo krepšį.

- Gerai, - pasakė sadhu su šypsena, - tęskime parikramą. Giriradža Govardhana ky, džaja!

Jis atsistojo ir pradėjo taip greitai eiti, kad Narotama vos galėjo su juos suspėti. „Šis sadhu turi tiek daug energijos“, - pagalvojo jis.

Sadhu džapa pagarsėjo jam sparčiau žengiant, ir po kiek laiko Narotama liko užpakalyje. Galiausiai šventasis, įsitraukęs į savo kasdieninį ritualą eiti aplink Govardhaną, dingo iš akių.

Narotama sustojo ir patikrino savo krepšį, ar jame esantys šventi karoliai nebuvo sapnas.

„Gurudeva bus toks laimingas, - pagalvojo jis.

Sėdėjau savo kambaryje ir lyg pakerėtas klausiausi Narotamos pasakojimo. Jis baigė kalbėti ir galiausiai ištraukė karolius ir padavė juos man į rankas. Žiūrėdamas į juos suvokiau, kad gavau beribės malonės dovaną.

Lėtai užsikabinau karolius ant kaklo ir pasisukau į Narotamą.

- Kaip jie atrodo? – paklausiau.

- Na, jie gana dideli, Guru Maharadža, - pasakiau. – Ne tokie, kokius paprastai nešioja bhaktai.

- Vis tiek turiu juos nešioti, - pasakiau. – Tai šventojo dovana. Be to, jie permerkti dvasine galia. Po keletos dienų išvykstu į Braziliją, ten septynias savaites vyks festivalių programa. Šie karoliai įkvėps mane, nes palieku šventąją Vrindavano buveinę. Vežiosiuosi Vrindavaną su savimi.

Taip, - atsakė Narotama. – Palaiminimas buvo kaip tik laiku.

Tyrinėjau karolius ir paklausiau Narotamo, kas kavačos viduje.

Jis sutriko ir nuraudo.

- Pamiršau paklausti, - pasakė jis.

- Kaip? – pasakiau. – Nepaklausei, kas kavačioje?

- Ne, Guru Maharadža, - atsakė jis. – Tą akimirką buvau priblokštas.

- Nieko tokio, - atsakiau. – Tai prideda paslaptingo šiam žaidimui. Be abejonės, kas tik būtų kavačioje, tai turi dvasinės galios ir yra vertinga.

Prisispaudžiau vėrinį prie krūtinės ir toliau kartočiau savo ratus.

„Nešiosiu šį šventą vėrinį iki gyvenimo pabaigos, - pagalvojau, - o vieną dieną, kaip ir sadhu, perduosiu jį kitam bhaktui, kuris pasinaudos jo žavesiu.“

Mano mintys nuklydo į 1972, kai Šrila Prabhupada maloningai iš savo lagamino davė dhotį. „Vaišnavo dovana yra labai ypatingas dalykas, - pasakė jis. – Su ja turi būti elgiamasi labai pagarbiai.“